

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 128-1915)

Originalt emne

Almindelige Statsforanstaltninger

Foranstaltninger i Anledning af Krigen og Dyrtiden

Indholdsfortegnelse

- 1) [Byrådsmødet den 10. juni 1915](#)
- 2) [Byrådsmødet den 12. juni 1915](#)

Uddrag fra byrådsmødet den 10. juni 1915 - side 3

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 128-1915)

Fra Aarhus Stiftamt forelaa følgende Skrivelse af 4. Juni 1915 om, at der vil kunne sælges amerikansk Rug af Statens Beholdning til Møllere og Bagere i Jylland:

"Ifølge Meddelelse fra Indenrigsministeriet vil Staten med Dampskibet "Narvik", som kan ventes til København omkring Midten af Juni d. A., modtage et større Parti nordamerikansk Rug, saaledes at man herefter - under Forudsætning af Skibets lykkelige Ankomst - bliver i Stand til direkte fra Skibet at levere Møllere og Bagere i Jylland nordamerikansk Rug til Blanding med dansk Rug ved Brødfremstilling for en kontant Pris af 23 Kr. 50 Øre pr. 100 kg. Saafremt vedkommende Kommune vil paatage sig at indestaa for Statens Tab med et Beløb af indtil 2 Kr. pr. 100 kg, kan Rugen leveres for 21 Kr. 50 Øre pr. 100 kg; Tabet fordeles i saa Fald mellem de deltagende Kommuner efter Folketal. En saadan Ordning er gennemført i København, Frederiksberg og forskellige større sjællandske Kommuner.

Begæringen om Levering af Rug fra fornævnte Skibsladning maa uden Ophold indsendes direkte til Indenrigsministeriets Kornkontor (Adr. Slotholmsgade 4, København K.), som efter nærmere Aftale drager Omsorg for Kornets Forsendelse for Modtagerens Regning.

For de Kommuners Vedkommende, som ønsker at garantere for Efterbetalingen af indtil 2 Kr. pr. 100 kg for derigennem at bidrage til en lavere Brødpris i Kommunen, bedes Indberetning herom indsendt til Ministeriet gennem Amtet."

Formanden forelagde Skrivelsen, idet han meddelte, at han havde anmodet de Herrer Mikael Johansen og Jakob Jensen, som jo begge var Medlem af den kommunale Prisreguleringskommission, om at se paa Sagen, og Hr. Jakob Jensen havde nu indleveret 3 Skrivelser fra Firmaer, som ønskede at købe Rug i Henhold til Amtets Meddelelse. Det ene Firma var Chr. Kragh, som ønskede 100 Sække, det andet Arbejdernes Produktionsforening, som ønskede 100 Tons, og det tredie Bagernes Rugbrødsfabrik, der ønskede 1000 Sække. Taleren spurgte, om der kunde ventes flere Andragender.

Jakob Jensen udtalte, at der ikke var egentlig Rugmangel her i Byen, og at de Forretninger, som forsynede de herværende Bagerier, havde Rug nok til den 1. August. Da ny Rug imidlertid ikke kunde ventes før i Slutningen af August, greb de af Formanden nævnte 3 Forretninger Lejligheden til at sikre sig Korn, saaledes at de kunde være forsynede til en 10-12 Dage ind i September. De 3 Forretninger var de eneste, som producerede Rugbrød her i Byen, saa der kunde ikke ventes flere Begæringer. Der kunde ikke være Tale om, at Befolkningen kunde vente billigere Brød, selv om de 3 Forretninger fik det Korn, de ansøgte om. De 2 store Forretninger havde sat Penge til paa Rugbrød, lige siden Krigen begyndte. Den højeste Brødpris var 21 Øre pr. kg, medens der til Tider var blevet betalt 27-27½ Øre pr. kg Rug, saa det var klart, at der var sat Penge til. Selv om man nu kunde faa den amerikanske Rug til 21½ Kr., vilde Rugbrødet ikke kunne leveres billigere, end det allerede blev. Da Taleren havde underskrevet det ene Andragende, vilde han ikke tage Del i Afstemningen.

Mikael Johansen bemærkede, at Prisreguleringskommissionen ikke havde modtaget noget Eksempplar af Skrivelsen, og at der ikke vilde komme flere Begæringer. Det var ret vanskeligt at forstaa, hvori den i Skrivelsen omtalte Garanti skulde bestaa, men gik Byraadet med til den, kunde Udgiften efter de indkomne Begæringer blive 4200 Kr. Naar der ikke kunde opnaas billigere Brød, kunde Taleren ikke indse, hvorfor Byraadet skulde paatage sig Garantien. Det var vist rigtigt nok, at Brødfabrikkerne havde arbejdet med Tab,

men naar de ikke vilde sætte Rugbrødsprisen ned, blev Kommunens Garanti kun en Foræring til dem. Dog kunde Taleren godt gaa med til, at Kommunen paatog sig Garantien, hvis de 2 store Brødfabrikker vilde genforsikre Kommunen, hvad de vist godt kunde gøre uden Tab. Under alle Omstændigheder maatte Sagen nøje overvejes, inden man paatog sig Garantien

Jakob Jensen fremhævede, at Byraadet ved at overtage Garantien vilde opnaa at binde de 2 Forretninger til ikke at gaa over Maksimalprisen for Rugbrød, som blev udfundet ved at regne 6 Mel á 21½ Øre pr. kg og dertil lægge Malerløn og Arbejdsudgifter samt Profit til Brødforhandlerne.

Efter denne Beregning vilde der ikke blive meget til Bagerne.

Mikael Johansen troede ikke, Bagerne kunde gaa over Maksimalpris.

Jakob Jensen mente, at dette nok kunde lade sig gøre ved at lægge Indkøbsprisen for Rug til Grund for Beregningen.

Simonsen henviste til, at København og Frederiksberg og flere andre Kommuner forlængst havde paataget sig lignende Garanti, uden at det, efter hvad der var oplyst, hidtil havde kostet dem noget. Der var derfor Mulighed for, at Aarhus heller ikke vilde faa nogen Udgift ved at garantere, saa det vilde vist være uheldigt at afvise Statens Tilbud. Desuden kunde det nok anses for givet, at Regeringen kunde levere Rugen for 21½ Kr., saaledes at Kommunerne intet vilde komme til at skyde til. Kunde man forhindre, at Rugbrødsprisen blev forhøjet, vilde man have opnaaet en Del, for man kunde vel ikke vente, at Brødfabrikkerne vedblivende vilde yde Tilskud til Befolkningens Forsyning med Brød. Skulde endelig noget af Garantien blive opkrævet, vilde det vel heller ikke være uforsvarligt, at Kommunen tilskød noget, naar Forretningerne bevisligt intet Udbytte gav, men tværtimod havde haft betydeligt Tab. Taleren vilde derfor være tilbøjelig til at anbefale, at man paatog sig Garantien, mod at Forretningerne forpligtede sig til ikke at forhøje Rugbrødsprisen.

Mikael Johansen kunde ikke se rettere, end at man vilde give Forretningerne et Tilskud, dersom de ikke satte Prisen ned, hvad de jo ikke vilde. Det var rigtigt, at København og Frederiksberg havde paataget sig lignende Garanti, men man vidste intet om, hvorledes Garantien havde virket. Dersom Byraadet var stemt for at overtage Garantien, maatte Taleren forlange Sagen overvejet i Budgetudvalget, som ogsaa maatte undersøge, hvorledes Virkningen havde været i København og Frederiksberg.

Jakob Jensen oplyste, at København straks benyttede sig af Statens Tilbud. Forholdet i København var dog langt fordelagtigere end her, idet Brødprisen der vel tilsyneladende var 93 Øre pr. 4 kg Brød, men i Virkeligheden blev 96 Øre, idet der næsten kun blev solgt smaa Brød. I Aarhus havde Prisen derimod ikke været over 84 Øre. Uanset dette Forhold havde Københavns Kommune fundet det nødvendigt at overtage Garantien. Dersom Byraadet paatog sig Garantien, vilde det ikke blive en Foræring til Brødfabrikkerne, men et Baand paa dem, idet de saa ikke maatte tage over Maksimalpris. Derimod kunde de godt komme op paa en helt anden Pris, hvis de lagde deres Indkøbspriser til Grund. Byraadet vilde altsaa ved at overtage Garantien sikre Befolkningen Brød til Maksimalpris.

Lehmann hævdede bestemt, at der ikke vilde blive Tale om nogen Foræring til Brødfabrikkerne, hvis Byraadet overtog Garantien, idet Fabrikkerne ikke kunde levere Brødet billigere, end de gjorde. Den Forretning, i hvis Bestyrelse Taleren sad, havde givet saa stort Underskud paa Rugbrødstilvirkning, at Taleren næsten frygtede for at komme frem med det paa den tilstundende Generalforsamling. Dersom Byraadet ikke overtog Garantien, vilde en Prisstigning næppe kunne undgaas.

Mikael Johansen tvivlede ikke om, at Brødfabrikkerne satte Penge til, men troede ikke, man havde Sikkerhed for, at de ikke satte Prisen op, selv om Byraadet overtog Garantien. Man kunde lade Sagen gaa til Budgetudvalget med Anmodning om at fremme den hurtigt og om at undersøge, hvori Garantien egentlig bestod. Taleren havde intet imod, at Byraadet garanterede for 4200 Kr., hvis man derved kunde undgaa en Prisforhøjelse, men han vilde ikke være med til at forære Beløbet til Brødfabrikkerne.

Formanden var noget betænkelig ved at udsætte Sagen i 8 Dage.

Mikael Johansen troede ikke, der kunde gaa noget i Stykker ved en Udsættelse.

Simonsen fandt det meget betænkelig at udsætte Sagen. Dersom man ikke straks vilde afgøre Sagen, maatte der i hvert Fald gives Budgetudvalget Bemyndigelse til at bestille en Del af Rugen. Der var jo Mulighed for, at Regeringen vilde lade Skibet gaa til en jydsk Havn.

Christensen foreslog at overlade til Budgetudvalget at trætte Afgørelsen.

Formanden vilde foretrække den af Hr. Christensen foreslaaede Form fremfor en Udsættelse.

Simonsen syntes, at Kommunen havde Pligt til at skaffe Korn saa billigt som muligt. Garantien vilde sikkert vise sig kun at være af formel Natur.

Niels Jensen bemærkede, at hvis noget af Skibets Ladning skulde til Jylland, maatte der være Meddelelse derom i København inden Skibets Ankomstdag, den 15. Juni, ellers kunde der ikke træffes Bestemmelse om Omladningsskibets Størrelse, og der vilde saa løbe ekstra Omkostninger paa. Taleren anbefalede af lade Budgetudvalget træffe Afgørelsen.

Mikael Johansen udtalte, at der ingen Omladningsdamper skulde benyttes, og at Brødfabrikkerne burde genforsikre Kommunen.

Jakob Jensen anmodede Budgetudvalget om at spørge Regeringen, om der kunde ventes Korndamper senere.

Sagen henvistes til Budgetudvalgets Behandling og eventuelt til Udvalgets Afgørelse.

8. Det vedtoges til "Den midlertidige kommunale Laanekasse af 1914" at indgive Ansøgning om et Laan paa 3 Million Kroner paa de i Ministeriets Cirkulære af 11. Maj 1915 angivne Vilkaar.

Uddrag fra byrådsmødet den 12. juni 1915 - side 1

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 128-1915)

Skrivelse fra Aarhus Stiftamt om, at der vil kunne sælges et større Parti amerikansk Rug af Statens Beholdning til Møllere og Bagere i Jylland. (Se Side 45).

Formanden erindrede om, at der var indkommet 3 Begæringer om Køb af Rug i Anledning af Amtets Skrivelse, nemlig fra Bagermester Kragh, Arbejdernes Produktionsforening og Bagernes Rugbrødsfabrik. Som det vedtoges i sidste Møde, havde Budgetudvalget behandlet Sagen, og man var blevet enige om at sende de 3 Forretninger følgende Skrivelse:

"I Anledning af Aktieselskabets Skrivelse af Gaars Dato til den herværende Prisreguleringskommission om gennem Kommunen at faa udleveret 1000 Sække amerikansk Rug af Statens Beholdning til en Pris af 21 Kr. 50 Øre pr. -100 kg tillader Udvalget sig herved at meddele, at Kommunen vil indestaa for 2 Kr. af Statens Tab ved Salg af nordamerikansk Rug til den fornævnte Pris, men kun paa Betingelse af, at Køberne

holder Kommunen skadesløs for det ved denne Garanti eventuelt Kommunen forvoldte Tab.

Aktieselskabets Svar, hvorvidt det paa dette Vilkaar ønsker det ommeldte Parti Rug leveret, udbedes inden i Morgen Formiddag Kl. 11".

Fra Bagernes Rugbrødsfabrik var der indløbet Svar, som gik ud paa, at man ikke ønskede Rug paa dette Vilkaar, hvorimod der ikke var kommet Svar fra de to andre Firmaer. Spørgsmaalet var da nu, om Byraadet skulde gaa ind paa at garantere for de 2 Kr. af Statens eventuelle Tab eller ikke, og om der kunde befrygtes Forhøjelse af Rugbrødsprisen, hvis man ikke overtog Garantien. Repræsentanten for Bagernes Rugbrødsfabrik havde udtalt, at han frygtede for, at en Prisstigning i saa Tilfælde vilde ske.

Simonsen anbefalede at overtage Garantien og derved skaffe de 3 Forretninger de Kvantita Rug, de andrager om. Der vilde sikkert ingen Risiko være forbundet med at paatage sig Garantien, da 21 Kr. 50 Øre utvivlsomt var den Pris, Staten mente at kunne afhænde Kornet for. Meningen med Garantien var sikkert, at Staten vilde have Dækning for mulige Ekstraudgifter ud over Indkøbsprisen, men da Skibet nu var ankommet til København, var der ingen Grund til at antage, at de 21 Kr. 50 Øre ikke vilde slaa til. Naar man erindrede, at den hidtidige Brødpris, 84 Øre pr. 8 Lispund Brød, var langt under Normalpris, og at de 2 store Fabriker havde sat Penge til hver Dag paa deres Rugbrødsproduktion, kunde det ikke paaregnes, at der vilde finde nogen Nedsættelse af Brødprisen Sted. Ej heller kunde det forudsættes, at Fabrikkerne vilde blive ved med at sætte Penge til. Det var derfor meget forstaaeligt, at de nægtede at reassurere Kommunen, naar Forpligtelsen til ikke at forhøje Brødprisen var knyttet til Kommunens Garanti. Dersom Fabrikkerne ikke fik Korn til andre Priser, vilde de blive nødtte til at forhøje Brødprisen, og de havde jo i saa Henseende et Raaderum af 9 Øre, idet Maksimalprisen i København var 93 Øre. Skulde de reassurere Kommunen og forpligte sig til ikke at forhøje Brødprisen over 84 Øre, vilde Indkøbet til 21 Kr. 50 Øre være et tvivlsomt Gode for dem. Som Forholdene var, vilde det være rimeligt, at Fabrikkerne forhøjede Rugbrødsprisen, men dette kunde forhindres, hvis Kommunen vilde overtage Garantien. Byraadet kunde vanskeligt forsvare, at Brødprisen blev tvunget i Vejret, men det kunde næppe undgaas, uden at Kommunen overtog Garantien. Efter hvad der var oplyst, vilde der ikke komme flere Korndampere, saa Lejligheden maatte benyttes nu. Skulde der blive foretaget en Forhøjelse, vilde det være Byraadets Skyld.

Mikael Johansen fandt det lidt haardt at give Byraadet Skylden for en mulig Forhøjelse af Rugbrødsprisen, naar man vidste, at det skyldtes Konkurrence mellem de 2 store

Brødfabrikker, at Prisen ikke allerede var forhøjet. Taleren maatte bestemt fraraade, at Byraadet overtog Garantien, naar Fabrikkerne ikke vilde holde Kommunen skadesløs for dens mulige Tab. Naar Risikoen var saa ringe, som Hr. Simonsen mente, var det uforstaaeligt, at Fabrikkerne ikke vilde paatage sig den, hvad de jo udmærket maatte kunne gøre, naar Prisen ellers var 26 Kr. Det vilde være meget farligt for Byraadet at overtage denne Garanti, fordi der saa senere kunde forlanges lignende Garanti ved Indkøb af andre Varer. Det var som før bemærket ikke af Humanitetshensyn, men af Konkurrencehensyn, at Prisen ikke var blevet forhøjet, saa det vilde være ganske uforsvarligt at benytte Borgernes Penge til at dække de Underskud, som de 2 Fabrikker havde paaført sig ved deres Konkurrence.

Simonsen kunde ikke indrømme, at Prisen var blevet holdt nede af Konkurrencehensyn; for Arbejdernes Produktionsforenings Vedkommende var det i hvert Fald udelukkende af humane Hensyn. Det vilde da ogsaa være ret løjerligt at etablere Konkurrence for at tabe paa hvert eneste Pund Brød. Den Tid var neppe fjern, da Fabrikkerne ikke kunde eller vilde blive ved med at tabe paa deres Brødproduktion, saa naar man ved at paatage sig Garantien kunde undgaa en Prisforhøjelse, men ikke vilde, maatte den Del af Byraadet, som modsatte sig Ordningen, bære Skylden for Forhøjelsen.

N. Joh. Laursen spurgte, hvorfor Staten forlangte denne Garanti.

Jakob Jensen oplyste, at Bagerforretningerne her i Byen straks efter Krigens Begyndelse og efter Forslag af Taleren var blevet enige om, at de ikke maatte tjene mere end sædvanligt paa deres Sigtebrød, saa Prisen var i Virkeligheden holdt nede af filantropiske Hensyn. Det vilde da ogsaa være særdeles mærkeligt at sætte Penge til af Konkurrencehensyn. Taleren oplyste, at Svaret fra Arbejdernes Produktionsforening ved en Fejl fra Foreningens Bogholders Side ikke var indløbet rettidig, men at det iøvrigt var af samme Beskaffenhed som Svaret fra Bagernes Rugbrødsfabrik. De 2 Forretninger mente, at naar de ikke kunde faa saa megen Paaskønnelse fra Byens Styrelses Side som den Smule Garanti fordi de havde holdt Brødpriserne nede, saa maatte de betakke sig for at have med det offentlige at gøre. Da Forretningerne forrige Gang var i Bekneb for Korn og henvendte sig til Staten, havde denne laant sit Korn ud til de store Næringsdrivende, og nu saa man den samme Uforstaaenhed hos Byraadet. Det var ikke for Risikoens Skyld, at de 2 Forretninger ikke vilde reassurere Kommunen, men naar de, efter at de i 10 Maaneder havde forsynet Befolkningen med Brød, ikke kunde opnaa den Paaskønnelse, at Byraadet

vilde garantere for det Par Øre, det drejede sig om, saa maatte de vel kunne finde Vej uden Statens og Kommunens Hjælp.

Møller bemærkede, at efter Hr. Simonsens Udtalelse syntes det, som om det udelukkende var Arbejdernes Produktionsforening, der havde spillet Velgører, medens de 2 Forretninger efter Hr. Jakob Jensens Sigende havde været enige, og saaledes var det vel. Det farlige ved at overtage Garantien var, at der kunde forlanges lignende Garanti for andre Varer. Dersom f. Eks. 3 Kulimportører stillede Fordring om Garanti, og Kommunen havde garanteret ved Kornkøbet, saa maatte Kommunen have samme Pligt over for dem. Det var derfor naturligt, at de 2 Forretninger selv maatte bære det eventuelle Tab. Det var lige til, at Kommunen paatog sig Garantien, saaledes at de kunde faa Rugen til billigste Pris, men selvfølgelig maatte Kommunen have Sikkerhed for sit eventuelle Tab. Det kunde derfor ikke siges, at Byraadet havde Skylden, hvis Brødprisen skulde stige. Taleren anbefalede at slutte sig til Budgetudvalgets Flertal.

Jakob Jensen kunde ikke se stor Forskel paa Hr Simonsens og Talerens Fremstilling, da det jo var efter Talerens Forslag, at Bagerne var blevet enige om ikke at tage mere end sædvanlig Fortjeneste. Det var da gaaet for Forretningerne, som det gaar, naar en stærk og en svag følges ad op ad en Bakke, og den stærke siger til den svage, at de skal følges ad.

Lehmann spurgte, om der ikke var kommet Svar fra Arbejdernes Produktionsforening.

Formanden besvarede Hr. Lehmanns Forespørgsel bekræftende.

Lehmann hævdede, at der aldeles ikke var Tale om noget Andragende fra de 2 Forretninger om Støtte, og at Arbejdernes Produktionsforening selvfølgelig ikke kunde binde sig til at beholde den nuværende Brødpris, naar der var Mulighed for, at den senere kunde komme til at betale et Tillæg ud over den Pris, den købte Rugen for. Noget andet var, at man af humane Hensyn havde holdt Prisen nede. Under alle Omstændigheder kunde der ikke være Tale om nogen Gave til Rugbrødsfabrikkerne.

Simonsen fremhævede, at man ved at overtage Garantien ikke støttede Rugbrødsfabrikkerne, men Konsumenterne. Der kunde ikke drages nogen Sammenligning med Kulimportørerne, da det jo var Staten, der var Sælgeren. Skulde det vise sig, at Kulimportørerne vilde skære en altfor bred Rem af deres Medborgeres Rygge, vilde det være naturligt, at Staten selv overtog Kulforsyningen. Sagen var i Virkeligheden, at der nu

som saa ofte før i denne Tid stod to Anskuelse overfor hinanden. Den ene vilde bevare det private Initiativ, selv om nok saa meget gik i Stykker, medens den anden vilde lette de tunge Tider for Befolkningen saa meget som muligt. Skulde Følgen af Byraadets Stilling i denne Sag blive en Forhøjelse af Brødsprisen, skulde Ansaret blive lagt, hvor det hørte hjemme.

N. Joh. Laursen forstod ikke Hr. Simonsens Tale om at lette Byrderne for Befolkningen, da Hr. Simonsens Parti jo havde et sikkert Flertal i Prisreguleringskommissionen. Efter Talerens Mening forelaa der kun et Tilbud fra Statens Side om, at Kommunen kunde komme af med de 2 Kr., hvilket vilde sige, at Regeringen vilde have Kommunen til at holde sin egen Maksimalpris. Taleren havde forstaaet Hr. Simonsen saaledes, at de 2 Brødfabrikker havde solgt med Tab, medens det af Hr. Jakob Jensens Udtalelse fremgik, at de ikke havde haft større Fortjeneste end før Krigen. Der var altsaa Grænse for deres Filantropi. Hvis de 2 Kr. ikke var i Fare, var det ikke let at se, hvorfor de 2 Forretninger ikke selv vilde overtage Risikoen.

Jakob Jensen maatte erindre om, at han ikke havde sagt, at de 2 Brødfabrikker, men at Bagerne var blevet enige om kun at sælge med den gamle Fortjeneste pr. Stykke Sigtebrød. Ved Rugbrødsfabrikationen havde der lige siden Krigen Begyndelse været Tab.

Simonsen var forbavset over at høre Hr. N. Joh. Laursen sige, at Socialdemokraterne havde Flertal i Prisreguleringskommissionen. Hr. Laursens Udtalelse røbede en for en Rigsdagsmand sørgelig Uvidenhed. Forholdet var jo nemlig, at Socialdemokraterne kun havde et beskedent Mindretal paa 2 Mand i Kommissionen. Endelig maatte Hr. Laursen jo vide, at Indenrigsministeren paa et Møde her i Byen havde beklaget, at han ikke 3 Maaneder før havde fulgt det socialdemokratiske Mindretal. Sagen var, at de konservative Elementer i Befolkningen vilde skrabe det mest mulige til sig under Krigen og mødte enhver Bestræbelse for at skaffe bedre Forhold med Hidsighed og Had.

N. Joh. Laursen syntes, at Hr. Simonsen nu kom lidt højt op. Først havde Hr. Jakob Jensen sagt, at han havde foreslaaet Brødfabrikkerne, at de ikke maatte tjene mere end sædvanlig, fordi Komet blev dyrere, nu havde Hr. Jakob Jensen oplyst, at Forslaget kun gjaldt Sigtebrød. Naar Hr. Simonsen sagde, at der kun var 2 Socialdemokrater i Prisreguleringskommissionen, maatte Taleren gøre opmærksom paa, at det var Kommissionens Flertal, der havde været med til at fastsætte Maksimalprisen, og at

Socialdemokratiet for faa Dage siden havde tilsagt Regeringen al mulig Støtte. Nu kom saa denne Regering og bad Kommunerne være med til at holde dens egen Maksimalpris, skønt dette Rugsalg var en Statssag. Blev der Tab, kunde Regeringen komme til Finansudvalget derom.

Jakob Jensen bemærkede, at da Garantien ikke var effektiv foreløbig, kunde Hr. N. Joh. Laursen faa rig Lejlighed til i Finansudvalget at arbejde for, at Kommunerne blev fritaget for Garantien. Baade Hr. N. Joh. Laursens Parti og Højre gjorde alt muligt for at spænde Ben for Regeringen.

N. Joh. Laursen troede det klogere at overlade til Hr. Rode at komme til Finansudvalget.

Det vedtoges ikke at indsende nogen Begæring om Rug.

